

Polowanie na Łosia

Michał Walczak reżyseria Marek Warnitzki

Michał Walczak -
jest jednym
z najciekawszych
dramaturgów młodego
pokolenia. Bohaterami
większości jego sztuk są
rówieśnicy autora. Jednak -
jak sam przyznaje -
zamiast „dramaturgia
pokolenia” woli określenie
„dramat inicjacyjny”:
- *Inicjacja w dorosłość*
jest bardzo ważna
i dotyczy nie tylko
pokolenia 30-latków.
Ta trzydziestka jest
raczej symboliczna -
to próg.

Nie chodzi tu o diagnozę
bolączek pokoleniowych,
ale raczej o kryzys
towarzyszący wchodzeniu
w dorosłość i rytuał
przejścia, który temu
towarzyszy.

Walczak żongluje
konwencjami. Znakomicie
łączy różne style
i gatunki. Jak podkreśla:
*W literaturze, podobnie
jak w teatrze warto
wchodzić w dziwne obszary,
nawet kosztem harmonijnej
konstrukcji - tak, żeby
„okna się powyłamywały”.*
„Polowanie na łosia” jest
trzecią sztuką Michała
Walczaka zrealizowaną
w częstochowskim Teatrze.
Dwie poprzednie -
„Piaskownica”
i „Pierwszy raz”
wyreżyserował Tomasz Man.

Michał Walczak

Marek Warnitzki

Polowanie na Łosia

Komedia romantyczna... o mordowaniu

Michał Walczak

Reżyseria - **Marek Warnitzki**
scenografia - **Stanisław Kulczyk**
muzyka - **Marcin Lamch**
asystent reżysera - **Iwona Chołuż**

OBSADA:

Eliza - **Sylwia Oksiuta**
Konrad - **Daniel Misiewicz** (gościnnie)
Myszka - **Iwona Chołuż**
Romuald - **Antoni Rot**
Jarosław Past - **Adam Łoniewski** (gościnnie)

Inspicjent/sufler - **Mariusz Korek**

Obsługa techniczna:

światło - **Zbigniew Chęciński**
dźwięk - **Zdzisław Kubziakowski/Piotr Czok**
fryzjerstwo/charakteryzacja - **Anna Bednarczyk/
Leokadia Chłód**
rekwizyty - **Tadeusz Przestrzelski**
garderoby - **Ewa Michalak/Leokadia Chłód/
Anna Bednarczyk/Dariusz Haładus**
obsługa sceny - **Jacek Celiński, Paweł Kuźdzeń**

Premiera - 4 listopada 2011r.

Marek Warnitzki o realizacji:

Mało romantyczna czarna komedia

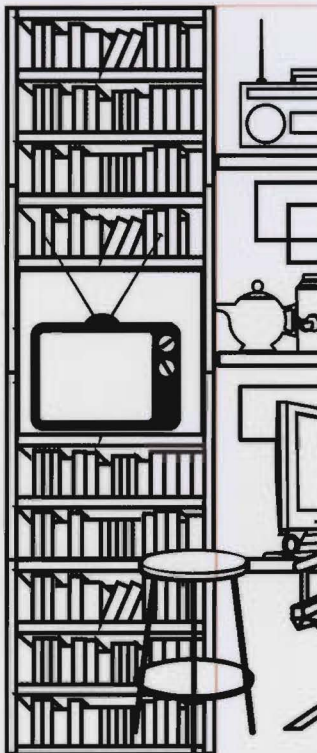
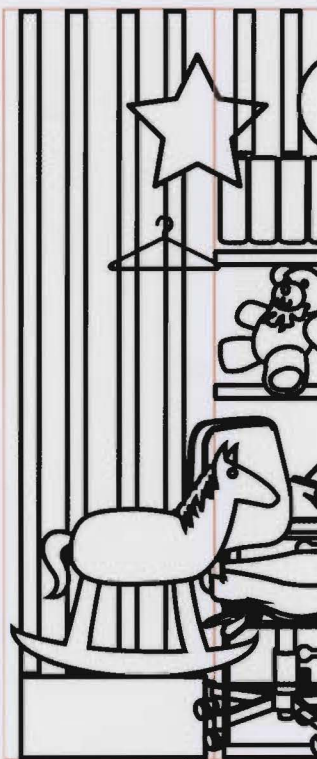
Michał Walczak przekornie nazwał „Polowanie na łosia” komedią romantyczną. To z jego strony prowokacja – tak to odczytuję. Tutaj nie ma ani komedii, ani romantyzmu. Oczywiście, w pewnych momentach ta sztuka jest śmieszna, absurda, ale ten śmiech wyzwany jest przez konkretny obrazek, takie pierwsze odczytanie – później on zamiera na ustach. Czechow powiedział, że idea komizmu polega na tym, że *nas to śmieszy, a jego to boli*. Ja patrzę na tę sztukę w ten właśnie sposób.

Bohaterowie Walczaka są nieszczęśliwi, wewnętrznie skonfliktowani, sami się zdręczają, nie potrafią ustąpić, nie umieją wejść ze sobą w dialog. Ta sztuka zmienia się w farsę w momencie morderstwa. Ale to jest czarny humor. Gdybym miał odnieść ten spektakl do jakiegoś filmu – byłaby to „Matnia” Polańskiego.

W „Polowaniu na łosia” nie ma gagów komediowych. Tu jest czarny humor rodem z opowiadań Rolanda Topora. Główna bohaterka – Eliza jest sprawczynią całego nieszczęścia, które ich spotyka. Ona w związku z tym nosi w sobie piętno podpalacza całego świata, bo w momencie, kiedy ma wziąć ślub ze swoim facetem, dzwoni do byłego kochanka. Dzwoni, żeby go sprowokować... W literaturze motyw wojny o kobiety (przez kobietę) pojawiał się często – wystarczy wspomnieć *Iliadę* czy *Odyseję*, *Makbeta*, *Hamleta*... Jest to tylko przekładane na różne języki: raz jest to język Plauta – będzie to śmieszne; Moliere’a – będzie to śmieszne inaczej, a kolejny raz na język Szekspira i będzie to tragiczne.

Jak przeciętna śpiewaczka z przeciętnym generałem...

Staramy się w pewne błahe sytuacje, które są rodem z obyczajowego życia mieszkańców blokowiska – ludzi unifikowanych, niewyróżniających się niczym, włożyć dramatyczną historię. Matka Elizy jest przeciętną śpiewaczką, ojciec – przeciętnym generałem. Oni pogodzeni są z tym, co ich spotkało przez te ostatnich 20 lat życia. A co ich spotkało? A to, że przestali być

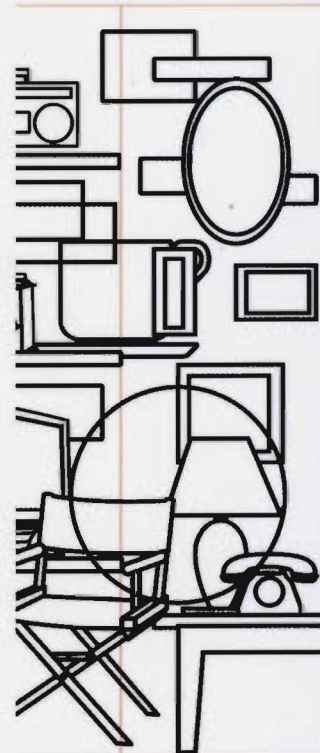
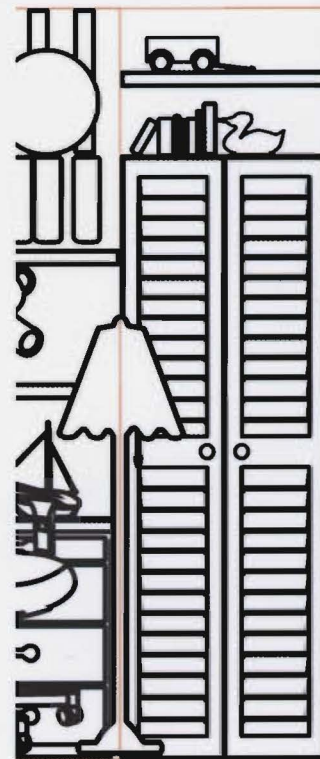

rodziną, której byt wiązał się z pewną tradycją – im brakuje tego, ale oni już nic nie potrafią z tym zrobić... O nic nie walczą. Ich dramat polega także na tym, że nie potrafią ani ze sobą żyć, ani się rozstać. Przekonali się co do jednej rzeczy, że idealny model miłości – Adam i Ewa w Raju, jest już nieaktualny w momencie, kiedy Ewa podała jabłko. To jest koniec ludzkiej miłości... bo później jest już Kain i Abel. Nienawiść rodzi się jeszcze z czegoś innego – ich wzajemne relacje, przypominają układ treser-zwierzę. Jedno z nich zawsze będzie czekało na bat. Paradoksalnie ta nienawiść ich łączy. Ona jest taka podskórna, trochę niewerbalna, wyrafinowana, taka, jaka mogła łączyć Lady Makbet i Makbeta.

Aktorzy zupełnie nieklasycznie podają tekst. Pokazanie tej nienawiści – takiej dziwnej, perwersyjnej, zakamuflowanej jest trudna. Oni mówią do siebie symultanicznie, wiecznie tokują. Nie czekają na odpowiedź partnera. Wzajemnie się zabijają – języki zamieniają się w sztylety.

Włóż sandały, zjedz mamałygę i idź na kamienistą pustynię...

Na bohaterów dramatu patrzę przez pryzmat literatury i filozofii, bo przecież te historie powtarzają się, te archetypy są przenoszone z pokolenia na pokolenie. W „Polowaniu na łosia” autor powołuje się na amerykańskiego filozofa rumuńskiego pochodzenia – Eliadego. Główna jego myśl, z której Walczak korzysta, brzmi następująco: Czy człowiek grzeszny o własnych siłach może wydobyć się z grzechu? Eliade odpowiada, że tak, ale warunek jest taki: trzeba zrzucić europejskie ubranie, założyć zgrzebny strój i sandały i wyruszyć na kamienistą pustynię. I na tej pustyni znaleźć sobie jaskinię, zamieszkać tam i spać z kamieniem pod głową, wcześniej rano wstawać, iść do ciężkiej roboty, o jednej misce mamałygi. To jest jego rada. Ale jeżeli ktoś nie lubi mamałygi? A jeśli ktoś chce luksusu? To Eliade odpowiada: *Chcesz luksusu, to znaczy, że jesteś niewolnikiem przedmiotów, rzeczy, posiadania*. Niewolnikami są bohaterowie dramatu – oni nie mają siły przejść na drugą stronę. Ich to przeraża, oni się tego boją. Oni nie mają w sobie takiej siły, która pozwoliłaby im zmienić życie.

Dyrektor naczelny – **Robert Dorosławski**
Dyrektor artystyczny – **Piotr Machalica**
Główna księgową – **Jadwiga Paciorkowska**
Kierownik techniczny – **Stanisław Kulczyk**
Kierownik Działu Promocji i Sprzedaży – **Joanna Karkoszka - Toborek**
Sekretarz literacki – **Ewa Oleś**
Koordynator pracy artystycznej – **Agata Rospondek**

SPONSORZY TEATRU:

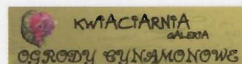

PATRONAT MEDIALNY:

Prawa do sztuki reprezentuje Agencja Panga - Pank

ZE ZBIORÓW
Instytutu Teatralnego

okładka – **Bartosz Kulczyk**, zdjęcie – **Piotr Dłubak**, grafika (zdjęcie) – **Bartosz Kulczyk**,
rysunki – **Stanisław Kulczyk**, redakcja tekstów – **Ewa Oleś**
zdjęcie Michała Walczaka przedrukowano ze strony: <http://www.teatry.art.pl/n/czytaj/9163>